

oly kitünő ügyességgel és szivességgel teljesítették. M. Farkas Sándor barátunk ebéd folytán most is egy szép alkalmi költeményt olvasott fel, mi igen emelte a jó hangulatot. Innen is csak estve tájt oszlohattunk el.

Ime így folyt le a bpesti unitárius anyaegyházközség első isteni tiszteletének ünnepélye, meghatóan, lélekemelőleg. Részt vett örömrünkben a magyar kir. vallás és közoktatási minister. Budapest főváros főpolgármestere, s az itteni reform. és ág. hitv. testvér egyházak legjelesebb férfiai és sok kitünő hazafi, akik vallásuknál fogva nem tartoznak hozzánk. És részt vettek erdélyi testvéreink ősi keresztény szeretettel.

Az Isten áldja meg mindnyájokat és áldja meg égi szent kegyelmével új egyházközségünket, melynek utjait tizenhárom évi gonddal és szeretettel egyengettük, hogy az időnek teljességében testté váljék az ige és megvalósuljon, a mit szívünk és lelkünk oly forrón ohajtott!

— n.

GONDOLATOK

a budapesti unitárius egyházközség által 1881 october 2-án tartott első ünnepélyes isteni tisztelet alkalmából.

Ajánlva: főtisztelendő és nagyságos Ferencz József unitárius püspök és királyi tanácsos, és méltóságos Hajós János ministeri tanácsos egyházközségi gondnok uraknak.

Hervadozik, hull már erdő mező lombja,
 Őszi szél az avart sodorja halomba,
 Itt-ott egy-egy virág szomorún magában,
 Illattalan teng az őszi napsugárban.
 Még visszamosolygnak a hervadó tájra,
 Mintha szivők volna, s a végbúcsu fájra.
 Még csillog a harmat bársonyán a rétnek,
 Még ma harmat — holnap tán gyilkoló dér lett.

A nyári égboltnak nyájas arczatját
 Örökös borúnak felhői takarják.
 És mintha egy kedves halottat siratna:
 Esőkönnye úgy hull alá a harasztra.
 Hová lesz a tavasz anyyi éke, bája?
 Hervadás után, a virág illatárja?
 És el-elmerengek... elborongok gyakran,
 Járván, elmélkedvén ott künn a szabadban.
 S nem tudom mit érzek, merre téved lelkem —
 A kétely, vagy a hit erősebb-é bennem?

De győz a hit s z a v a... s én remélek, hiszek,
 Látom lobogni a mennyei szent tüzet.

A borus enyészet lomb — s virágsir felett:
 Egy csillagmiriád örök fénye dereng.
 S míg a természet kün virágtalan halott:
 Kebleinkben itt — egy új tavasz mosolyog.
 Míg amott az élet temeti önmagát:
 Itt a feltámadás üli diadalát.

Diadal ez... szép és magasztos igazán!
 Nem vér, nem rombolás jár harcaink nyomán.
 Küzdelminkben szent cél, szent eszme vezetett;
 A mi fegyverünk is a béke s szeretet!
 — S mégis-mégis, minő viharos volt multunk!
 Vakság, féreértés keresztelte útunk...
 Már-már roskadoztunk a csüggedés miatt,
 Miként Idvezitőnk a keresztcsúly alatt,
 De az égből olykor egy szót hallatott:
 „Bizatok... küzdjetek, — Én veletek vagyok!”

Hogy velünk volt — és van: bizonyosság e nap rá,
 A midőn kegyelmét újból ránk árasztá.
 Ime, a kik valánk szétszórt nyáj a pusztán,
 A vallás italát epedve szomjuzván.
 Adott nekünk páasztort, ki midőn a lélek
 A siralom völgyén eltikkadva tévelyg:
 Hitünk forrásából nyujt enyhítő cseppet,
 Hogy legyünk a harcban annál erősebbek!

Nem hiába gyult ki Hóreb csipke bokra!
 Mesés, csodás álmok változnak valóra.
 Az üldözött eszme — késve bár, de végre,
 Bizonynyal eljut az ígélet földére.
 Világol... melegít. Önmagának fénye.
 Önmagának — s nekünk tűzoszlop az éjbe! —

Ti, kik ez eszmének, reménytelen korba'
 Életet adtatok, étellel adózva —
 S te, ki mindannyi közt nagyobb, dicsőbb voltál,
 A kit összetörtek... de meg nem hajoltál, *)
 S évszázak multán is sirodból kitörve,
 Merész szellemeddel feljöttél a földre —
 Hogy halljuk még egyszer lángoló hitedben
 A biztató jelszót: „ne félj én kis sergem!”
 — Ünnepelvén újra újabb győzedelmet:
 Legyen emléketek a mával is szentebb!

És ti mind-mind...! kiket itt bár nem nevezek —
 A hit vesszejével vezénylő Mózesek. —

*) Mondjam-é, hogy Dávid Ferenczet értem!

A kiknek élete, tette, buzgósága,
 Az övéknek volt csak méltó folytatása:
 Vegyétek e dalban — ki mást ugy sem nyujthat —
 Hódolatom jelét: szerény koszorumat!

S te is szűkebb hazám, erdők szép hazája,
 A hitszabadságnak ősi fészke, vára...
 Felragyogsz előttünk — s annyi emlék veled!
 Hajnalfény, napkelet — ott ég eged felett,
 Itt ég sziveinkben szerelmetes képed,
 Elszakadt gyermekid hogy ne köszöntnének?
 Édes hitfeleink, hitrokonok ottan,
 Hol talán a szív is melegebben dobban:
 Lelkünk szárnyat öltve száll a rónán által,
 Forró öleléssel... visszaálmódással...
 Üdv nektek is... jertek! sziveink kitérve,
 Nem vagyunk már többé az elzúllott árvák!

A lobogó leng már, kitűzve magasra,
 Vitorlánk kedvező széláram dagasztja,
 Jöhetnek, oh jönnek viharok bizonynyal...
 Eszmék sorsa küzdni örökös habokkal...
 De hol erős a hit s kitartó küzdelem,
 Zúghat, háboroghat a felvert bösz elem,
 Bölcs kormányos keze bizton evez tovább,
 Mert erőt egy égi szellem hatalma ad!

Fére kishitűség! nem riaszt meg arczod,
 Derűben, borúban megvívjuk a harcztot.
 Istené! nem miénk az ügy győzedelme,
 Hozzá siet lelkünk hála zengedelme.
 Szivem egy szebb jövő hitével táplálom,
 Adja Isten mindez, hogy ne legyen álom.
 Hogy az elvetett mag, ma csak mustár magja —
 Legyen egykor gazdag terebélyes nagy fa.
 Adja Isten s kérjük: hogy az a hiteszme,
 A melynek épen ugy megvolt a keresztje:
 Ne legyen megvetett, — ne üldözött többé,
 De viruljon s éljen örökkönörökké!

MURÁNYI FARKAS SÁNDOR.